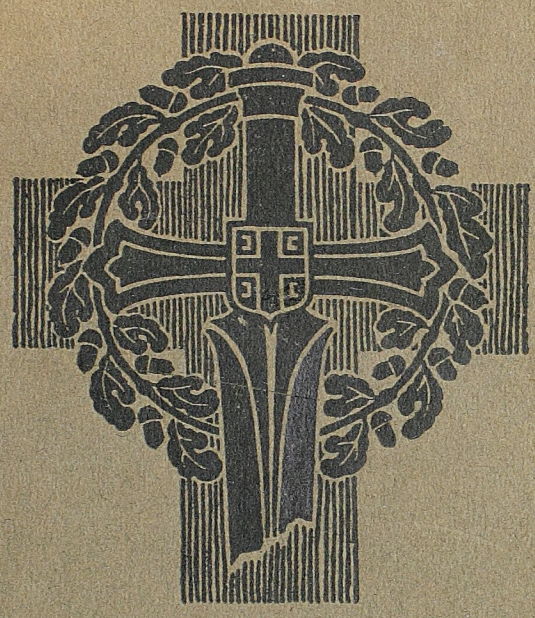

И 303

МЛАДС*ЖИТО*НАВИЈАЈ*КЛАСОВЕ*ПРЕВЕ*РОКА*СТИГЛА*ТИ*ЈЕ*ЖЊЕТВА

СПОМЕНИЦА
СТУДЕНТИМА*БЕОГРАДСКОГА
УНИВЕРСИТЕТА*ПОГИНУЛИМ
У*РАТОВИМА*ЗА*ОСЛОБОЂЕЊЕ
И*УЈЕДИЊЕЊЕ*1912-1918*ГОД

СПОМЕНИЦА

У СЛАВУ НАСТАВНИКА И СТУ-
ДЕНАТА БЕОГРАДСКОГ УНИВЕРСИТЕ-
ТА КОЈИ ПОЛОЖИШЕ СВОЈЕ ЖИВО-
ТЕ ЗА ОДБРАНУ И СЛАВУ ОТАЏИНЕ
У РАТОВИМА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ И
УЈЕДИЊЕЊЕ

1912-1918

27 ЈАНУАРА 1930 ГОДИНЕ

У ПРИСУСТВУ

Њ. В. КРАЉА АЛЕКСАНДРА I,

Краљевске Владе, представника највиших државних и других јавних институција, одреда војске, професора и студената Београдског Университета, извршено је свечано откривање и освећење спомен-плоче изгинулим наставницима и студентима Београдског Университета. Свечаност је отворио својим говором Министар Просвете Господин Божа Максимовић; о значају и важности учешћа студената у рату говорио је Министар Војске и Морнарице Господин Стеван Хацић; црквени чин освећења извршио је прота г. Никола Божић у 11¹/₂ часова пре подне, у аули Университета, после говора ректора Университета г. Др. Чедомиља Митровића; пред откривеним плочама студент права г. Јован М. Димитријевић одао је част и признање светлим жртвама. Почасна пушчана и топовска паљба завршила је ову тужну свечаност у част младих хероја.

ВЕЧНА ИМ СЛАВА!

Г О В О Р И
П Р И Л И К О М С В Е Ч А Н О Г О Т К Р И В А Њ А
С П О М Е Н П Л О Ч А

Говор Министра просвете Господина Бож. Ж. Максимовића

*Ваше Величанство,
Господине Ректоре,
Господо,*

Сабрали смо се данас не само да прославимо нашега школског патрона Светитеља Саву него да се сви скупа и заједнички поклонимо, побожно и смерно, сенима оних који су као васпитаници овога дома нашли смрт за слободу и одржање своје Отаџбине. Дошли смо да изречемо свој истински и дубок пијетет, без афектације и патоса, и да нашим топлим и искреним молитвама освештамо скромни споменик наше пажње и наше захвалности. Скромни споменик на коме су просто и неразметљиво урезана драга имена младих покојника који су скромно и нечујно умирали за Краља и Отаџбину.

Неумитна смрт, пред којом су сви једнаки и која не зна ни за чинове ни за рангове, ни за време ни за године, поравнала је и сјединила на том споменику скоро читав један појас омладинаца са разних страна и разних факултета, из разних команда и разних фаза тешкога ратовања. Ту су заједно они што су умирали у слободи, и они што су нестајали у заробљеничким тамницама и непријатељским крвавим губилиштима. Ту они што су падали уз фијук зрна и грмљавину топова или подмукле ударце сумарена, и они што их је коса смрти покосила безгласно и безшумно. Затим, заједно они што су под заставу дошли по позиву, и они што су дошли као добровољци. Ту борци из оперативне војске, и об-

везници из дубоке позадине. Исто тако, припадници регуларних трупа, и четничких и устаничких јединица. И најзад, ту заједно редови, подофицири и официри.

Али те разлике и супротности ипак не могу а да још јаче не истакну и не подвуку, како су сви ти омладинци били велики у своме пожртвовању. Сви су они, као синови слободе, полагали мирно своје животе и умирали стоички и предано за своје слободно огњиште, за своју слободну земљу и за свога народнога Краља. Пред историјом, и пред нашом народном интелигенцијом, која је била увек упоредо с народом и у миру и у рату, није остала постидна ни универзитетска омладина. Витешки и достојно предака својих одужиле су се својој земљи све студентске генерације младога београдског универзитета, без позе и без декламације, али ипак, кад је требало, пружајући подвиге и правећи бравуре каквима би се могле поносити и најславније војске на свету. Низ је таквих момената епских и у истини легендарних, које је стварала та родољубива омладина жртвујући непоштедно снагу, живце, младост, крв и — живот.

У огромној и горостасној армади мртвих што падоше за слободу Србије и стварање Југославије, број самих студената чини једну читаву легију, сјајну и светлу, која је пре времена понета у вечност вихором историје и полетом своје младости и својих идеала. Она је, кад год је и где год је мушки требало смрти у очи погледати, доносила и издашно давала свој крепки и младалачки дух, своју непомућену ведрину и своје сампоуздање, свој морал и свој вечни оптимизам, па најзад и животе и главе своје.

Сви ти млади соколови, од којих се многима незнано где одмарају кости, травом проникнуте или на дну морских дубина алгама и коралима обвијене, представљају наше љуте ране једва од пребола, али исто тако и наш понос и славу нашу. А нада све, наук онима што ће се за њима низати из године у годину у крилима и недрима овога храма науке и родољубља.

Тима што наступају, онима што ће изгинулима и палима бити браћа по оружју и браћа по књизи, Врховни командант вој-

ске и морнарице и Врховни протектор књиге и просвете рекао је велику и свету реч, да ће Југославија бити достојна славних победа, ако своја поколења васпитава на вечитим примерима наших националних мученика и јунака. И зато сви ви што у ланцу генерација, које се у овом дому преплећу и настављају једна на другу, правите данас спону између јучерашњице и сутрашњице, негујте високо љубав и пожртвовање, подижите и снажите југословенску мисао, и пламен одушевљења и родољубља, на коме су наши драги покојници сагорели, развијајте вечно и трајно да се никад не угаси и никад не потамни!

Епопеја је довршена. Пuteви кроз које смо прошли засути су костима и гробовима. Али су страшни и силни противници устукнути, а наш народ, на челу са својом народном и витешком династијом, милошћу божјом и помоћу великих савезника и свога родољубља и јунаштва, дочекао да види остварено оно што су борци и великани народни визионарски и песнички сагледали и кроз столећа проповедали као наш народни идеал. Што је вековима и морима патње, суза и крви откупљивано од судбине, што је сањано поколењима, данас је стварност, оваплоћена и оживотворена у широкој и снажној Краљевини Југославији.

Поштујте и љубите те велике тековине. Чувајте побожно успомену палих жртава. Просвећујте се и снажите на тим делима и на тим примерима. У вашим палим друговима гледајте своје узоре и учитеље јер се одиста имате од њих чему научити.

Нека је слава и хвала палима.

Нека је слава и хвала београдском Универзитету.

О Говор Министра војске и морнарице Генерала Господина Стевана Хаџића

Када смо, за остварење својих петвековних народних идеала, кренули у рат 1912 године против Турске, наша интелигенција, васпитаници Београдског универзитета, први стадоше у бојне редове, делом као обавезници-старешине, резервни подофицири, а махом као резервни официри, делом као прости борци, и то добровољци-четници. У томе првом нашем рату српско оружје успело је да за један месец, од почетка рата, скрши ропске ланце који окиваху нашу браћу у Старој Србији и Македонији, да их ослободи из петвековног ропства а Србију прошири преко Косова и Вардара далеко на Југ. У томе рату наша универзитетска интелигенција сјајно је извршила свој први ратни задатак у вођењу свога оружаног народа и у борби у редовима његовим. Са еланом, достојним дивљења, она се бије у крвавим борбама: на Мердарима, Лисици, на Косову код Приштине, у битци на славноме Куманову, на Алинцима и Битољу, под Једреном и на Брдици под Скадром.

У овим борбама, наша универзитетска интелигенција дала је своје знатне жртве у крви, у мртвима и рањенима. Ово се даде: *да Косово буде освећено* и да браћа на југу буду слободна и са нама уједињена.

У другом Балканском рату, у лето 1913. године, у одбрани наших тековина од небраће Бугара, наша универзитетска интелигенција сјајно врши своју улогу; најпре, као старешине у трупи, она је тумач својим војницима наше праведне српске ствари: она просвећено утиче на масу српске војске-сељака под оружјем и одушевљава га на нове напоре и нове кржаве жртве. Сем тога она, у знатноме броју, удељује и као прост борац, у саставу добровољачке бригаде, у крвавим борбама од 19. до 25. јуна, код Криволака на Вардару.

Борбе на Брегалници и Вардару, на Злетову и на Осогови, код Криве Паланке и на Доганици, код Кочана, на Говедарнику,

Црном Камену и на Грленима, на Власини, код Пирота и код Зајечара, — на свима овим кравим разбојиштима, на којима је српско оружје у лето 1913. године бранило своју част, образ и животне интересе Србије, свуда је тамо наша универзитетска интелигенција, напоредо са старешинама по позиву, активним официрима и подофицирима, храбро и јуначки предводила своје војнике, водећи их из победе у победу, до коначног победног свршетка овог кратког али врло кравог рата.

У борбама првог и другог Балканског рата наша универзитетска интелигенција даде своје жртве: 17 погинулих и умрлих од рана и од болести, а више од 70 рањених. Све то она поднесе да остави поколењима пример, како ваља служити своме Краљу и Отаџбини.

Тек што бејасмо завршили ова два рата, Србија је, у лето 1914. године, морала ступити у страшну неравну борбу против новог нападача, Аустро-Угарске. Ова је борба сада поведена за опстанак; она је имала да значи: живот или смрт.

Са крајњим напрезањем свих својих снага, у ову борбу, већ трећи пут за непуне три године, ступа и наша универзитетска интелигенција. Краве су биле битке и бојеви на Дрини и Сави, код Лознице, Самуровића аде, под Шапцем, код Крупња, Завлаке и на славном Церу, у Босни на Вишеграду, Хану Пијеску и под Власеницом, у Срему, на Чевртији, на Гучеву, Мачковом Камену, на Колубари, на Руднику и на Суворору, на Љигу, Конатици, Ковиони, Раковици и на Торлаку под Београдом. У свима овим окршајима пало је 85 мртвих и више од 350 рањених васпитаника нашег Београдског универзитета, почињући на положајима десетара па закључно са командирским, и то, увек први међу првима. Овим својим тешким кравим жртвама, наша универзитетска интелигенција била је, тако рећи, преполовљена. Треба се сетити само оног очајног геста: после тромесечне војничке обуке, 1500 младих универзитетских студената и других ђака, у Скопљу и другим местита, при другој навали аустро-угарске војске у новембру 1914. године, када се, при повлачењу нашем са Дрине у Шумадију, чинило да Србија већ тоне, — бејаху хитно упућени на попуну јако проређених старешинских редова у нашој, већ тешко окрвављеној и замореној, оперативној војсци. Једва научили да стоје под оружјем, наши млади и неискусни универзитетски омладинци слише се у редове старих ратника, и у њих унесе младалачки дух и полет, управо у

времену, када наш Врховни Командант Престолонаследник Александар командоваоше против-напад на Аустријанце. У томе, јединственом у историји свих ратова, налету наше војске, — ова наша млада универзитетска интелигенција блиставо је извршила своју дужност, али је и претрпела огромне губитке. Али ови њезини губитци били су и потпуно освећени. Јер, и друга велика офанзива нашег непријатеља била је сломљена; преко 50.000 заробљеника и 160 топова са великим бројем другог оружја и ратне спреме, пало нам је у руке, поред тога што је 40.000 Аустријанаца пало мртвих и рањених. Тако смо другу тешку ратну кризу, у зиму 1914. године, савладали благодарећи, у многоме, јуначком залагању у најопаснијем моменту, најмлађег кола наше универзитетске интелигенције — студената и ђака.

А, када је у јесен кобне 1915. године Србија, под притиском са три стране, војска царевина Немачке и Аустро-Угарске и краљевине Бугарске, морала бити напуштена, да би се њезина војска сачувала за потоње ратовање, у редовима ове војске повукла се на Крф и целокупна универзитетска интелигенција, која је до тада била под оружјем, заједно са регрутима, ђацима и студентима годишта 1894. године. У земљи их је остао мали број и то тешко рањених и болесних.

Губитци су наше универзитетске интелигенције у 1915 години: 97 мртвих и око 400 рањених.

На Крфу се наша војска брзо опоравила — од марта до јула. За 4 месеца се понова склопише њезини редови. Преформирана од 11 у 6 пешадијских дивизија, српска војска, већ у августу 1916. године, притече својим савезницима у помоћ на Солунском фронту, где она са једном армијом држи најтеже положаје на јужним нагибима Нице планине, а двома армијама баца се, свом жестином, у сусрет I бугарској армији, која ступаше од Битоља. Замећу се окршаји у нашој Горничевској офанзиви. У љутим против-нападима на Чеганској планини и на горостасни Кајмакчалан, српско оружје сјајно побеђује; наши непријатељи су избежумљени; под ударцима, поглавито српске војске, у јесен 1916. године, Бугари су били потпуно истрошени материјално а нарочито морално. У низу љутих окршаја: на Кајмакчалану, Сивој Стени, Старковом Зубу, Кочобеју, Флоки — све саме српске победе — Бугари су бачени иза Црне Реке, да и отуда, у бојевима на Чукама код Брода, Ивенија, на коти 1212, на Груништу и на Старовинском вису даду огромне губитке и да напусте Битољ са најјужнијим делом територије Србије.

И у овим се окршајима, у 1916. години, српска војска, под командом свога витешког Врховног Команданта, Престолонаследника Александра, бије са полетом духа који запрепашћује непријатеља а одушевљава наше савезнике. Наша универзитетска интелигенција, и ако већ јако проређена тешким губитцима, уделује као прекаљене старешине, напоредно са својим друговима старешинама активне службе. Али су и губитци њезини, у овом периоду, велики и тешки: 64 мртвих и преко 250 рањених.

У времену релативног затишја на Солунском фронту, у току 1917 и 1918 године, до пролома, — српска војска чврсто је држала свој одсек фронта у планинама Моглене, на Доброме Пољу, Флоки и у Морихову. У овом периоду рата 18 васпитника Београдског универзитета дало је своје животе на олтар отаџбине.

Пролом непријатељског Солунског фронта извршила је, у септембру 1918 године, српска војска, уз помоћ њезиних верних савезника. У огорченим борбама на Добром Пољу, Козјаку, Железним Вратима, на Градешници, на планини Дрену, код Кавадараца, Конопишта, на Бошави, код Криволака, Градског, на Бабуни и Клепи, на Белом Камену и на Серти Планини код Штипа, код Велеса и Кочана, на Грленима, код Царевог Села и на Овчем Пољу, за две недеље, српска је војска проломилa кроз бугарску војску а овим проломом нагната је влада Бугарске да моли за мир.

Сада се српска војска, без устављања, баца на Немце и Аустријанце, који се повлаче са Вардара кроз Поморавље. У победним борбама код Биљча и Лесковца, код Ниша, Делиграда и код Параћина, у октобру 1918. године, и Немци су избачени из Србије. Победне српске заставе Прве српске армије лепршају се у Темишвару, Суботици и Осеку, док Друга српска армија прогони остатке, некада силне непријатељске војске, и са Косова, из Црне Горе, из Босне, Херцеговине и Далмације. Почетком новембра 1918 године Аустро-Угарска је положила оружје; српска је војска, у то доба, својим борбеним распоредом била с оне стране данашње северне границе наше Отаџбине.

У томе сјајноме налету српске војске, када је легендарни српски дух, за четрдесет дана изнео преморено тело српскога војника са обале Јегејскога мора на Марош, Тису, Дунав и Драву, — сјајно уделује и наша универзитетска интелигенција, сада већ као опробани, челични ратници. Али, зато она даје и свој дуг — жртве: 33 мртва и стотину рањених. Завршава она велику епопеју ратова

за стварање наше Југославије, исто онако са еланом и чврстом дисциплином, како је и отпочела ову своју велику улогу још у 1912. год. Ни знака од заморености, нити жеље за покојем.

У току седам историјских ратних година, од 1912. до 1919. године, наша универзитетска интелигенција даде велике жртве, укупно 350 мртвих и преко 1200 рањених. Ови се бројеви могу правилно разумети тек када се зна да је пре Балканских ратова на Београдском универзитету укупно било свега око 400 студената, способних за тешку војничку службу. Своје животе и своју крв дадоше, дакле, 1560 студената и свршених васпитника Београдског универзитета, што значи, крвави данак платило је петнајест генерација наших универзитетских грађана; сразмерно исто толико колико је жртвовао и цео српски народ у маси његове народне војске. А ове наше жртве надмашују жртве свих других народа; оне показују како је скупа наша данашња слобода.

Према томе, наша универзитетска интелигенција ишла је кроз краве испите својег народа потпуно напоредо, раме уз раме, с њиме. Она није изостајала нигде од свога сељака, који чињаше $\frac{9}{10}$ наше народне војске. Тиме је она дала светао пример службе своме Краљу и своме народу. То је њезина заиста блистава заслуга.

*

Интелигенција је позвана да свом народу послужи на просвећивању, и да му буде духовни вођ. Она је та, која води свој народ у изграђивању његове историје; она му даје вође и на пољу велике државне политике: ствара му услове за успешно мирно развијање; она припрема и одбрану Отаџбине; ствара савезнике и повољне услове за оружано одлучивање судбине државе. Када се, пак, над Отаџбином надвију црни облаци ратне опасности, та иста интелигенција лаћа се, заједно са масом свога народа, оружја и ступа у његове редове, као ратни вођи и помоћници својих другова официра активне службе, да заједно са њима поделе судбину, у времену када се Отаџбини одлучује бити или небити. Ово је дуг интелигенције према својем народу, из којег је она поникла, и према својој Отаџбини која их је образовала и васпитала. Јер, *нема интелшениције ако она нема корена у своме народу а нема ни науке ни научног образовања, ниши широке корисне примене од њих за ошше добро, без слободе и без своје труде. Само слободна Отаџбина може својим држављанима-синовима — обезбедити свестрани напредак, процват науке и триумф духа. Роб у туђини*

никада не може бити онако напредан и сретан, као што је то син у својој слободној и моћној Домовини. Отуда је и разумљиво што интелигенција, а нарочито њезин највиши слој, универзитетска интелигенција, као преставник интегралне умне и духовне снаге и способности својега народа, потенцирано рефлектује све позитивне осећаје према својој националној и државној заједници, њезиној слободи, организацији и благостању, те већ по овој својој природној функцији, она је на челу свих покрета у којима се ствара и води живот нације и државе. А, има ли веће и боље прилике за њезину позитивну активност у корист земље и народа него у рату, у борби за опстанак својег народа и своје земље?

Зар нам светска историја, од најстаријих времена, не показује да је народна интелигенција увек била како вођ својег народа у миру, тако исто и његов вођ у рату? Зар је потребно потсећати нашу универзитетску интелигенцију на примере класичних народа, нарочито у Јелина и Римљана, из времена цветања њихових држава и култура, где је прави грађанин, а нарочито државник, могао бити тек онај грађанин, који је већ отслужио свој рок под оружјем, да је мушки уделовао у ратовима, који су се сматрали за исто тако строг испит грађанске способности, физичке мушкости (здрав разум у здравоме телу) и карактера, тако потребног државницима, као и стручни факултетски испит? Треба нам се сетити самовеликих имена: Цезара, Цинцината, Катона старијега и Фабија Максимуса у Римљана, па Тукидита, Сократа, Епаминонде и Перикла у Јелина, те да се види, како се у овим класичним народима гледало на дужност интелигенције према војној обавези и према државној одбрани.

Исто ово и данас важи у свима савременим државама. Јер, и данас је народна интелигенција свугде најаче заинтересована и заложена у борби за одбрану и опстанак своје државе. У свима се војскама многобројни кадар резервних, па и активних, официра ствара искључиво од универзитетске интелигенције, а савремени државник не може бити без солидног знања организације државне одбране и без солидних појмова из области ратоводства. У томе се циљу на свима модерним универзитетима предају и највиша знања из области ратне вештине.

*

И наша, Југословенска, универзитетска интелигенција, ако се хоће да буде права интелигенција својег народа, а она то мора бити, остаће доследна великом примеру српске универзитетске

интелигенције, чија су сјајна дела, из епохе стварања наше данашње велике Југославије, не само један од највећих и најтрајнијих каменова темељаца наше данашњице, већ она су један од највиших и најлепших примера свих врлина у опште, које красе савременог културног човека: карактерности, верности и љубави према својој груди и храбрости до самопрегора.

Нека ова плејада од близу четири стотине имена најврснијих синова наше српске универзитетске интелигенције, имена крвљу исписаних на овој плочи овде, у аули заслужног Београдског универзитета, буде не само спољашњи знак нашег признања овим великанима, већ нека она буде и трајан потстрек нараштајима све наше Југословенске универзитетске интелигенције, за дела равна делима ових, који своје животе положише за уједињење нашег народа и слободу наше Отаџбине а на част ове високе школе, која их је знала и могла васпитати за улогу, коју наш песнички геније велича стихом:

„Благо оном ко до вјека живи,
имао се рашта и родити.“

У име наше, Југословенске, војске и Морнарице, сенима ових, за стварање наше велике Југославије, палих васпитника Београдског универзитета

С Л А В А!

Говор Ректора Университета Господина Др. Чедомиља Митровића

*Ваше Величанство,
Господо Министри,
Госпође и Господо,
Драги ученици,*

Скупили смо се на челу с нашим Узвишеним и Витешким Врховним Командантом, Његовим Величанством Краљем Александром, у овим маленим просторијама старе зграде нашег Университета, да одамо захвалност и трајно признање великим заслугама и пожртвовању оних младих синова нашега народа, који су се на овом непресушном извору знања, под сводовима ове научне катедрале учили како треба ценити и волети своју Отаџбину. Васпитавани прво у школи породице, затим у школи свог родног завичаја, они су овде у највишој школи за стручне студије и чисту науку спремали се за разне струке и потребе државне службе. Али је значајно, да је ова наша највиша школа, поред чистога знања, у исто доба култивисала све врлине и васпитавала омладину за све што је добро и племенито, а нарочито је неговала патриотско осећање. Патриотизам наше академске омладине доказан је најбоље њеним великим жртвама у рату. Чим је затрубио збор, наши су студенти прекинули своје студије и с родољубивим жаром младићске душе полетели у крвави бој против непријатеља. Толика љубав и такво осећање дужности према Краљу и Отаџбини плод је колико систематског и методичног рада на науци, толико исто и светлих примера њихових наставника који су својим животом и радом отварали и обасјавали све шире видике наше народне будућности. Да се при набрајању имена наших научних великана не бих огрешио ни о једног од живих поменућу само имена неколико, свима добро познатих умрлих а не заборављених, као што су Даничић, Панчић, Новаковић, и Цвијић.

Они су оставили свој траг код свих потоњих генерација. Лични утицај њихов на ученике био је толико моћан да се још и данас може чути с каквим одушевљењем помињу њихова имена они који су били те ретке среће да су их могли непосредно слушати и гледати на раду. С каквом гордошћу они говоре да су њихови ученици! Својих добрих учитеља ученици се сећају целог свог живота.

Са својим наставницима ова наша највиша школа деценијама је спремала вође народне на свима пољима рада и за све потребе. То спремање уродило је добрим плодом и када се указала потреба за одбрану отаџбине, будуће вође посведочиле су крвљу својом вредност и васпитно значење нашег Университета и личних примера ваљаних и спремних његових наставника, отимајући се да заузму прве редове и на бојном пољу.

Чули смо сјајне и документоване говоре Г. г. Министра Просвете и Министра Војске и Морнарице. Студенти нашег Университета свих факултета одликовали су се ретким јунаштвом на свима ратним бојиштима и у свима приликама за све време дуго-трајних ратова почев од Балканског па до последњег најкрвавијег Светског рата. Број погинулих и умрлих наших студената за време тих ратова и то само оних за које се досада могло поуздано сазнати, а било их је несумњиво знатно више, износи преко 350 жртава, што чини близу 35% од укупног броја (1068) предратних студената.

Свима нама успомена ових драгих покојника мора бити света. Ове драгоцене жртве не смемо никада заборавити. С тога у знак топле захвалности, признања и трајног сећања на зидовима ове старе зграде, Университета, у мермерним плочама уклесана су имена свих погинулих и умрлих у последњим ратовима младих див-јунака, академских грађана, које је ова школа однеговала.

Нека се скине застор и нек спомен плоче покажу шта је на њима изражено!

Застор је скинут! Споменик је откривен! Ми га посматрамо уз дубоки и тихи бол наше душе за универзитетском омладином.¹⁾ Њен губитак представља једну непремостиву празнину између двеју генерација. Нестало је међу нама оних који су требали нас да замене. Та празнина се осећа готово свуда у друштвеном животу и њу је тешко попунити. То су најдрагоценије жртве за отаџбину, чију успомену морамо сачувати трајно.

Одајући хвалу свима који су задужили наш Универзитет својом сарадњом и помоћу у овоме делу исказивања видног при-

знања драгоценим жртвама²⁾), пре него што се удаљимо од ове наше нове светиње, коју ћемо китити цвећем и лавором, удружимо се сви колико год нас има у полагању завета: да ћемо и ми по примеру јуначке и верне универзитетске омладине увек бити спремни на све жртве које добро и спас Отаџбине буду захтевали.

Овај скромни споменик од чврстог мермера, у част и славу свима који су пали, нека живима послужи за поуку као знамење наше чврсте и у највећим искушењима непоколебљиве верности и пожртвовања за Краља и Отаџбину.

Нека је слава јуначкој омладини Београдског Университета!

---

¹⁾ Опис нацрта на спомен-плочама творац његов, господин Пера Ј. Поповић, архитекта и професор, овако представља:

„Табле са именима изгинулих студената израђене су у модернизованом византиском стилу а прилагођене су за плитке нише у вестибилу старе зграде Университета, тако да естетично заузимају целу површину нише, која је и бојом — бордо — одвојена од боје зидова. Горњи је део табле декоративно израђен. На средини је штит са старим грбом Србије: са четири оцила, преко кога је извајан мач (борба) а све то уоквирено лаворовим венцем (славом), византиски стилизованим. Преко венца иде архиволта, коју са стране подухватају књиге (наука). Као консоле, изнад којих су барелефи византиски стилизованих пауна са грожђем као симболи загробног блаженства. На њима стоје, код углова плоче две буљине (мудрост) које подухватају венац са консолама лако византиски и концентрично извијен, завршни венац. Плоча се доле завршује такође лако кривином изнад које је карниз на коме стоји кадионица чији дим раздваја, место вертикалне црте, два ступца славних имена изгинулих младића. Натпис: „Изгинулим студентима у ратовима од 1912 до 1918“ је испод завршног венца и архиволте, где су урезана слова алфа и омега, као нешто последње што смрт запечаћује“.

²⁾ Зато нека је и овом приликом слава великом Универзитетском добротвору пок. Луки Ђеловићу Требињцу, који је још за живота свога материјално омогућио да Универзитет изврши ову своју дужност и очува трајни спомен својих милих покојника подижући им ове спомен-плоче. Поред тога нека је свесрдна хвала иницијаторима те идеје, пређашњем ректору г. Павлу Поповићу, и Академском Певачком Друштву „Обилић“, а такође и г. г. члановима одбора, професорима Университета, који су се бринули о нацрту, изради и извођењу целога посла око подизања ових споменика. Чланови су тога одбора г. г. Богдан Поповић, Милоје Васић, Пера Ј. Поповић. Њима је био на услузи и помоћи секретар Университета г. Павле Стевановић, који је средио и штампао и ову Споменицу. Израда спомен-плоче поверена је радњи за мермерну и гранитну индустрију г. Николе Лукачека.

Говор студента права Господина Јована М. Димитријевића

Окупљени смо ту, у тужном кругу, пред овим хладним мраморним плочама, на којима су урезана светла имена оних, за којима ми, њихови млађи другови, с уздахом тужимо, док их њихови родитељи и чланови породица тихо оплакују. У ове су плоче за вечност урезана њихова имена, а ми ове плоче урезајемо сада у свој ум, у своја срца.

Истрајним радом спремили су се за живот, и старији су их са срећом у срцу, и с радошћу у очима гледали и бодрили, очекујући да ће бити достојно замењени бујном снагом и ведрим умом. А они, пуни моћи у духу и телу, ступили су на праг живота и тек што су коракнули пали су телом, али остали духом да живе у сећању целога свога народа, коме су на мах дали све што су имали. Када су пали, осетила се одмах знатна празнина, осетио се њихов нестанак, прекинула се тиме веза између старијих и млађих, веза у стварању и подмлађивању наше науке, књижевности уметности и политике, јер су пали многи и међу њима најбољи.

И моћ њихова духа и величина њихових дела зрачи сада са ових плоча. Ту нас свако име сећа на оне, који су с вером да ће свој народ ујединити усрдно принели највећу људску жртву, живот свој. Борили су се и духом и телом; живели су и умрли за остварење идеје Уједињења; били су витези на мачу и перу; и достојни су лаворових венаца и ореола, којим их Историја овенчава.

Када су, падајући и умирући, почели већ да стварају дело Уједињења, њихова је лица красила младост нашега узраста, наших двадесетих година. И не само по идеји, за коју су живот дали и коју и ми сви у срцу носимо, већ и по годинама својим, по светлој младости својој, која ће их вечно красити, они су нама, својим млађим друговима, најближи: ми њихово дело највише ценимо, ми им се највише дивимо, и њихов самопрегор, њихово родољубље

у служби човечанства, најбоље схваћамо, јер ми инстинктивно осећамо, нама наша крв говори, да и ми морамо, као што су и они, у корену своме, у младости својој, да се спремимо да бисмо били достојни да их заменимо и да са уверењем у своју снагу крчимо путеве, које су они са чашћу осветлили.

Пример старијих је увек поука за млађе; њихов пример је поука за нас. У њиховом родољубљу било је пожртвованости и још више часности, чврстине карактера. Ни један од њих није допустио себи да се повуче из бојног ланца. И као да им је било суђено да погину, али пре него што падну да оставе најсветлији пример нама и свима поколењима што ће ступити на Универзитет. У њима, у њиховом пожртвовању, разбуктале су се најједном луче свих претходних генерација и у томе дивовском пламену и у тој божанској светлости они су сагорели, док се њихова бесмртна идеја искристалисала у дело уједињења југословенског народа.

Пред светлим њиховим примером, пред сјајном и величанственом жртвом њиховом, наш завет је прост и очигледан: заборавимо себе у раду и пожртвовању за опште добро; заборавимо себе и сећајмо се увек ових светлих имена којима нека је вечна хвала и слава!

I

НАСТАВНИЦИ УНИВЕРСИТЕТА
ИЗГИНУЛИ У РАТОВИМА

1912—1918

МИЛЕНКО ТУРУДИЋ, професор.

ДИМИТРИЈЕ КЛИДИС, доцент.

ЈЕВТО ДЕДИЈЕР, доцент.

ДОБРОСАВ УРОШЕВИЋ, асистент.

РАДОЈЕ ДЕДИНАЦ, асистент.

НИКОЛА АНТУЛА, асистент.

ГАСТОН ГРАВИЈЕ, лектор.

II

СТУДЕНТИ УНИВЕРСИТЕТА ИЗГИНУЛИ И ПОМРЛИ
У РАТОВИМА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ И УЈЕДИЊЕЊЕ

1912—1918

ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ

АЛЕКСАНДАР М. ИВАНИЋ, студент философије; резервни поручник; рођен у Београду 31-X-1891 год.; умро 6-II-1919 год. у Београду.

АЛЕКСАНДАР КОМАДИНА, студент философије; погинуо у почетку Светскога Рата.

АНДРИЈА С. ФИЛОТИЋ, студент философије; на раду у болници у Подгорици; умро у Никшићу 9-VII-1914 год.

АЋИМ Н. ДАВИДОВИЋ, студент философије; резервни поручник-добровољац; рођен 1893 у Самобору-Гацко; рањен 17-VIII-1916 год., на Кајмак-чалану, — умро 19-VIII-1917. године.

БОГОМИР ЈОСИФОВИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен 24-IX-1894 у Краљеву; погинуо 18-III-1918. год. при бродолому брода „Adriatico“.

БОЖИДАР М. НИКОЛИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен у Каменову-Пожаревац 1-I-1891 год.; погинуо 28-IX-1915 године у Липама (смедеревски).

БОЖИДАР Ј. ПОПОВИЋ, дипломирани философ; резервни пешадијски поручник; рођен 17-I-1886 год. у Крушевцу; погинуо 3-VIII-1914. г. на Церу.

БОРИСЛАВ Д. ТОДОРИЋ, студент философије, рез. пешад. поручник; рођен у См. Паланци 8-XI-1889; рањен на Сувору; — утопио се у мору 5-III-1918 г. при судару бродова.

БРАНКО М. ГЛИШИЋ, студент философије; рез. пешад. поручник; умро у Љешу 1915 год.

ВЕЛИЗАР ИЛИЋ, студ. философије; ђак редов; умро у Скопљу у децембру 1914 г.

ВЛАДИМИР Ж. МИЛОЈЕВИЋ, студ. философије; ђак регрут; рођен 10-X-1892 у Богатићу (Мачва); умро 26-IX-1914. у Београду.

ВЛАДИМИР П. ПОПОВИЋ, студент философије; ђак наредник; 26-XI-1914 год. тешко рањен код Степојевца, 1-IV-1915 умро од тифуса у Београду.

ВУКО НЕИМАРОВИЋ, студент философије; рођен 1895 у Шавнику; умро 1917 год. у Нађмеђеру.

ДИМИТРИЈЕ С. СТОЈАНОВИЋ, студент философије; рођен у Пожаревцу 27-XI-1890; ђак наредник; умро од тифуса 23-IX-1914 год. у Скопљу.

ДРАГИША — ДРАГОЊА М. ВАСИЋ, студент философије; резервни арт. поручник; рођен у Г. Милановцу; умро 12-II-1919 у Петроварадину.

ДРАГОБРАТ Д. ТРИЧКОВИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен 14-II-1889 г. у Крушевцу; погинуо код Диваца (ваљевски) 26-XI-1914 г.

ДРАГОЉУБ ГРУЈИЋ, студент философије.

ДРАГОЉУБ В. ЋИРОВИЋ, студент философије; ђак наредник; родом из Крагујевца; погинуо 1-X-1915 год. код Смедерева.

ДРАГОМИР Ж. ПОПОВИЋ, студент философије; рез. пешад. ппоручник; рођен у Наталинцима 4-XII-1891; умро 2-X-1918 у Штипу.

ДРАГОМИР Т. РАДОСАВЉЕВИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен 1893 у Лепојевићу (моравски); тешко рањен 1914 год., умро 1918 г. од грипа у с. Д. Крчину.

ЖАРКО СВ. СТЕФАНОВИЋ, студент философије, обвезник; умро у Скадру 11-III-1916.

ЖИВАН ЈАНКОВИЋ, студент философије.

ЖИВОЈИН ЦВЕЈИЋ, студент философије, ђак поднаредник; рођен 1882, умро од тифуса марта 1915 у Младеновцу.

ЖИВОРАД П. ЈАНКОВИЋ, студент философије; ђак поднаредник; рођен 21-I-1892 год.; погинуо 24-XI-1914 год. на Бабаићу (Ваљево).

ИЛИЈА ВУКЧЕВИЋ, студент философије; добровољац; рођен 10. августа 1892, погинуо 25-I-1918 на Цетињу.

ИЛИЈА Љ. КОВАЧЕВИЋ, студент философије; родом из Комирића (подрински); умро 1917 г. у Француској.

ИЛИЈА ПЕТРОВИЋ, студент философије; рођен 20-XI-1893; умро 22-I-1917 у Клермонферану у Француској.

ЈОВАН Ђ. ПЕСКАРЕВИЋ, студент философије; пеш. поручник; умро од рана 12-XII-1916 год.

ЈОВАН РАДОВИЋ, студент философије; родом из Ст. Бара (Колашин); четник; умро новембра 1918 године у Сарајеву.

ЛЕОН ЛЕБЛ, студент философије; ђак наредник; рођен 23-XII-1892 у Београду; погинуо 29-XI-1914 године у с. Лесковцу (београдски).

МИЛАН М. ЛУКОВИЋ, студент философије; ђак-наредник; рођен 27. јула 1893; умро од пегавог тифуса 18-II-1915. ✓

МИЛАН С. МИЛИЋЕВИЋ, студент философије; рођен у Ваљеву 3-XI-1891; умро 12-II-1916 године у Ваљеву.

МИЛОВАН М. ПОПОВИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен 29-V-1893 у Јованчевићима (Ивањица); умро од пегавог тифуса 23-III-1915 год.

МИЛОЈКО ЧАРАПИЋ, студент философије.

МИЛОРАД МИЛОСАВЉЕВИЋ, студент философије; рођен у Трнави (крагујевачки); резервни пешад. поручник; погинуо 1916 год. код Острова.

МИЛОШ К. МАРЈАНОВИЋ, студент философије; рез. поручник; родом из Д. Шаторње (крагујевачки); погинуо код Ниша октобра 1918 године.

МИЛУТИН БОЈИЋ, студент философије; обавезник чинов. реда; рођен 7-V-1892 у Београду; умро 8-XI-1917 у Солуну.

МИОДРАГ ВИТКОВИЋ, студ. философије; резервни потпоручник; погинуо октобра 1915 године.

МИОДРАГ МИЛОСАВЉЕВИЋ, студ. философије; резервни пешад. поручник; рођен у Крагујевцу; погинуо на Солунском фронту 1916 године.

МИХАИЛО Ђ. МАКСИЋ, студент философије; ђак каплар; умро октобра 1915 у Књажевцу.

МИХАИЛО РАКОВИЋ, студент философије; војни обвезник чинов. реда; рођен 29-V-1886 г. у Крагујевцу; умро од колере у Куманову 24-VI-1913 год.

МЛАДЕН И. ЗДРАВКОВИЋ, студент философије, добровољац; погинуо код Шапца 1914 године.

НИКОЛА П. ЖИКИЋ, студент философије; редов ђачке чете; умро у Скопљу 12-X-1914 године.

ПЕРО М. МАСЛОВАРИЋ, студент философије; рез. поручник; рођен у Андравици; погинуо 23-XI-1915 на Лозишту (код Лесковца).

ПЕТАР Л. ЈОВАНОВИЋ, студент философије; ђак наредник; умро 24-II-1914 год. у Нишу.

ПЕТАР Ј. ПРОКИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен у Маслошеву (крагујевачки); заробљен на Мачковом Камену и у Матхаузену умро фебруара 1915 год.

РАДИСАВ А. БОЖОВИЋ, студент философије; ђак пнаредник; рођен у Ужицу 25-IX-1894 год.; погинуо 26-X-1915 године код Буковче (Јагодина).

РАДИСАВ Ј. МИТИЋ, студент философије; шеф Статистичког Одсека Санит. Одељења Врховне Команде; умро 5-V-1917 године у Солуну.

РАДОШ ДРАГОВИЋ, студент философије; рођен 15-X-1888 у Колашину; умро 28-X-1918 године по повратку из ропства.

РАЈА СТ. ЛАЗАРЕВИЋ, студент философије; рођен 11-VI-1891 у Београду; погинуо октобра 1915 године у Призрену.

СВETИСЛАВ М. ПЛЕЋЕВИЋ, студент философије; ђак наредник; рођен 7-IV-1893 у Аранђеловцу; погинуо 12-X-1915 године на Боблијама (Космај).

СИНИША СВ. БУЂЕВАЦ, студент философије; рез. пешад. поручник; рођен 4-ХИ-1899 год. у Параћину; рањен 1915; погинуо 11-ИХ-1916 године на Корњачастом Ђувику (с. Неокази). ✓

СЛАВОЉУБ БАСАРИЋ, студент философије; Ђак поднаредник; родом из Чачка; погинуо на Сувобору 1914 год.

СРЕТЕН НАНИЋ, студент философије; родом из Зајечара; умро 14-И-1918 године у Солуну.

СТЕВАН Ј. МИЦИЋ, студент философије.

ЧЕДОМИР К. ПАВИЋ, студент философије; добровољац; рођен 1880 у Шавнику; погинуо 6-ВИИ-1914 године на Дрини.

ЧЕДОМИР Ж. ПЕТКОВИЋ, студент философије; Ђак редов; рођен 7-ХИ-1891 год. у Крагујевцу; умро 21-ВИИ-1916 г. код Вертекопа.

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

АЛЕКСАНДАР Т. ЂУРИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; рањен на Суворову; умро од тифуса 9-VIII-1916 у Бизерти.

АЛЕКСАНДАР К. ЈОВАНОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; рођен 27-VIII-1885 г., у Корбову; погинуо 28-VI-1913 г. код Пирота.

АЛЕКСАНДАР В. ЈОНЧИЋ, студент права, резервни пешад. капетан II кл.; рођен у Пироту 17-VII-1889; погинуо на Кајмакчалану 14-IX-1916.

АЛЕКСАНДАР МАРЈАНОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 10-X-1886 у Београду; умро у Паланци децембра 1915.

АЛЕКСАНДАР Б. ПАВЛОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 1894 у Пожези; погинуо 8-IX-1916 на Кајмакчалану.

АЛЕКСАНДАР Ж. ПРОКИЋ, студент права, наредник-пилот; рођен 10-VII-1891 у Београду; погинуо 19-V-1917 на Солунском фронту, сахрањен у Зејтинлику.

АЛЕКСАНДАР ТОМИЋ, студент права; ђак наредник; родом из Гор. Ступња (крушевачки); погинуо 19-X-1915 код Аранђеловца.

АЛЕКСАНДАР ЋИРИЋ, студент права; умро у Бизерти.

АЛЕКСАНДАР ЦВЕТКОВИЋ, студент права, обвезник; умро 15-II-1915 у Крагујевцу од пегавог тифуса.

АЛЕКСАНДАР П. ЦРНИЛОВИЋ, студент права, резервни пешадиски потпоручник; рођен у Власотинцу, 28-II-1890; погинуо 4-XI-1915 на Дебелом Брду (село Клобукаре, срез Гиљански).

БЛАГОЈЕ К. ТРИФУНОВИЋ, студент права; родом из Крагујевца; умро као редов ђачке чете у Скопљу 20-II-1915.

БЛАГОТА РАЈИЧКОВИЋ, студент права; родом из Црне Горе; у рату од 1912—1917, кад је умро на Парцима (Црна Гора).

БОГДАН С. ПОПОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 20-I-1893 у Аранђеловцу; рањен 1915 на Колубари; умро у Балокфи (Мађарска) исте год.

БОГОЈЕ Ј. ПОПОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 14-X-1895; погинуо код Београда 27-IX-1915.

БОГОЉУБ Н. МИЛИСАВЉЕВИЋ, студент права; резервни ппоручник; рођен 1893 у Ваљеву; 1917 године два пута рањен; утопио се, 5-III-1918 год., при судару бродова код Галипоља.

БОГОЉУБ М. МИШКОВИЋ, студент права; ђак поднаредник; рођен 1891 год. у Ваљеву; погинуо новембра 1914 год. на Суворору.

БОЖИДАР Т. ЂУКИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 24 (11)-XII-1892 год.; нађен смрзнут 5-III-1918 приликом судара бродова код Галипоља.

БОЖИДАР К. МАРКОВИЋ, студент права, резервни пешад. ппоручник; рођен у Нишу, 7-XI-1892; умро у ропству у Матхаузену, 6-XI-1917.

БОЖИДАР П. МАРКОВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; родом из Кличевца; рањен на Мачковом Камену; други пут тешко рањен октобра 1915 на Бубњу код Петровца; умро од ране 1-V-1916 у Београду.

БОЖИДАР Н. МИЏОР, студент права, четник-добровољац; рођен у Рисну (Бока) новембра 1892; погинуо 13-IX-1916 код Пирамиде на Кајмакчалану.

БОЖИДАР А. САВКОВИЋ, студент права; родом из Сјенице; погинуо на Солунском фронту.

БОРИВОЈЕ М. НИНИЋ, студент права, ђак наредник; рођен у Зајечару 4-II-1891; рањен на Дубони (Гроцка); умро од тифуса 10-II-1915 у Лапову.

БОРИВОЈЕ ХАЦИЋ, студент права; родом из Ваљева; умро у ропству 1918.

БОРИСЛАВ П. РИБАРАЦ, студент права, резервни пешад. поручник; рођен октобра 1885 у Жагубици; умро 29-VI-1915.

БОРИСЛАВ Н. СТОЈАНОВИЋ, студент права; умро у Београду.

БРАНИСЛАВ МИЛОШЕВИЋ, студент права, ђак наредник; родом из Јовановца (крагујевачки); погинуо на Брдици 1912.

БРАНКО М. МАНДИЋ, студент права; резервни пешад. потпоручник; рођен 3-II-1889 у Пријеполу; погинуо на Вранову Брду код Смедерева 1-X-1915.

БУДИМИР Д. ПАУНИЋ, студент права, ђак поднаредник; рођен октобра 1892 у Бадовинцима; умро од рана, новембра 1914 год.

ВАСИЛИЈЕ ПЕТРОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен у Рајцу (неготински) 1892; погинуо 1915 год. на Спасу.

ВЕЛИМИР Е. БЕОГРАДАЦ, студент права, резервни артилер. потпоручник; рођен 13-VIII-1889 у Нишу; умро 27-XII-1914 у Нишу.

ВЕЛИМИР ПАВЛОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 1-XI-1893 у Београду; погинуо на Мачијој Стени (Приштина) 8-XI-1915.

ВИТОМИР ЈАКОВЉЕВИЋ, студент права, погинуо августа 1914 год. код Завлаке.

ВЛАДИМИР ПОПАДИЋ, студент права, четник поднаредник; родом из Босне; погинуо на Игришту 1915.

ВЛАДИМИР ШАЈКОВИЋ, студент права, рођен 1892 у Ужицу; умро 1915 год. у Битољу.

ВЛАДИСЛАВ А. ВЕШОВИЋ, студент права, четник добровољац; родом из Васојевића; обешен 15-VI-1916 год. у Колашину.

ВЛАДИСЛАВ ЈОВАНОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 22-II-1889 у Свилајнцу; погинуо 21-XI-1914 на Голупцу (на Љигу).

ВЛАСТИМИР В. ВАЉАРЕВИЋ, студент права, ђак поднаредник; рођен 1893 у Крушевцу; умро од тифуса у Осечини 1915 год.

ВОЈИСЛАВ С. БАЈКИЋ, дипломирани правник (1914), резервни пешад. потпоручник; родом из В. Градишта; погинуо 22-VIII-1916 на Ветренику (Солунски фронт).

ВОЈИСЛАВ СВ. ГМИЗОВИЋ, дипломирани правник (1914); коњички поднаредник; рођен у Нишу 2-I-1890; погинуо 10-XI-1914 на Конатици код Обреновца.

ВОЈИСЛАВ М. ДИМИТРИЈЕВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; рођен 13-X-1892 у Крагујевцу; погинуо на Чукама, код Битоља, 11-X-1916.

ВОЈИСЛАВ А. ЂОРЂЕВИЋ, студент права, резервни поручник; погинуо на Церу 1914 године.

ВОЈИСЛАВ Ј. ЈОВАНОВИЋ, студент права; рођен 8-II-1890 у Смедереву; умро 21-VII-1919 у Београду, после интернације у Хајнрихсгрун.

ВОЈИСЛАВ С. МИЉКОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; рођен 20-VI-1889 у Петровцу (пожаревачком); погинуо 8-IX-1914 на Мачковом Камену.

ВОЈИСЛАВ ОБРЕНОВИЋ, студент права, ђак наредник; узет у војску 1915 год.; погинуо у октобру 1916 на Рововској Коси (између Браздасте Косе и Сокола).

ВОЈИСЛАВ Т. ПРОКИЋ, студент права, резервни пешадиски поднаредник; родом из Забојнице (гружанске); умро од колере 7-VII-1913 у Велесу.

ВОЈИСЛАВ Т. ФИЛИПОВИЋ, дипломирани правник; правни војни референт; рођен 29-X-1885 у Ћуприји; погинуо 12-I-1916 од бомбе са авиона у Драчу.

ВОЈИСЛАВ Х. М. ЦУЦИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; рођен у Новој Вароши; погинуо 26-IX-1915 Атанами (Анатема?)

ВУКИЋ НЕДИЋ, студент права.

ДИМИТРИЈЕ А. ПЕТРОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; погинуо 16-X-1916 на Црној Реци (Солунски фронт).

ДРАГИША Н. НЕЈИЋ, студент права, ђак поднаредник; погинуо 22-XI-1914 на Кременцу, код Лазаревца.

ДРАГИША ТОДОРОВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; рођен 1887 у селу Венчанима, под Космајем; умро 1919 од рана задобијених на Ретки Буки јула 1913.

ДРАГОЉУБ С. ПОПОВИЋ, свршени правник, ђак наредник; рођен 20-VI-1889 у Г. Милановцу; погинуо 8-IX-1914 на Мачковом Камену.

ДРАГОЉУБ ШУЊЕВАРИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 1891 у Ужицу; погинуо 1914 код Вишеграда.

ДРАГОМИР БЛАГОЈЕВИЋ, дипломирани правник (октобар 1912), резервни пешад. потпоручник; рођен 1-III-1888 у Голуцу; умро 8-I-1913 год. у Скопљу.

ДРАГОСЛАВ С. ЂОРЂЕВИЋ, студент права, редов железничар; рођен 5-II-1895 у Београду; умро 3-I-1917 у Солуну.

ДРАГУТИН СЕЛАКОВИЋ, студент права, ђак поднаредник; рођен 1893 у Ужицу; рањен новембра 1914 на Сувору, од рана умро.

ДУШАН БАЊАЦ, студент права, родом из Босне; погинуо 1915 у Новом Пазару.

ДУШАН Р. КРАЈИНОВИЋ, студент права; погинуо у XVI пешад. пуку при заузећу Битоља 16-IX-1916.

ДУШАН Ђ. МИТИЋ, студент права, ђак наредник; родом из Лесковца; утопљен у Јадранском Мору августа 1918 год.

ДУШАН А. НИКОЛИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 12-VIII-1893 у Београду; погинуо 12-XI-1914 на Сувору.

ДУШАН Ј. ПОПОВИЋ, студент права, резервни коњички поручник; родом из Рековца (моравски); исекли га Бугари 7-VIII-1916 код Лерина.

ДУШАН Т. СТАНКОВИЋ, студент права; умро 1916 год.

ЂОРЂЕ ДОБРИВОЈЕВИЋ, студент права; умро у Нежидеру 1916 г.

ЖИВКО Ј. ГОРДИЋ, студент права, резервни артилер. поручник; рођен 1890 у Ужицу; погинуо септембра 1915, код Пожаревца.

ЖИВОЈИН Р. МИЛОВАНОВИЋ, дипломирани правник, резерв. пешад. капетан I кл.; погинуо на коти 1212, 3-ХI-1916 год.

ЖИВОЈИН ТОДОРОВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; рођен 1889 г. у Нишу; рањен 12 октобра на Дреновој Глави, а умро 28 октобра 1915 године.

ЖИВОТА П. ЈАНКОВИЋ, студент права; погинуо 1914 год.

ЖИВОТА Ј. ПЕТРОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 21-V-1889 у Крагујевцу; умро приликом повлачења у Каваји 27-ХII-1916 год.

ИВАН Ј. ЂОРЂЕВИЋ, студент права, ђак наредник; умро од задобијених рана 1915 код Сан-Ђовани.

ЈОВАН ЂУРЂЕВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 28-X-1890 у Београду; погинуо 1915 на бугарској граници.

ЈОВАН ЂУРОВИЋ, студент права, добровољац; умро 1919 у Улцињу.

ЈОВАН ЖИВАНОВИЋ, студент права, добровољац; погинуо окт. 1914.

ЈОВАН КАРАМАРКОВИЋ, студент права.

ЈОВАН Д. ПЕТКОВИЋ, студент права, резервни артилер. наредник; умро 23-III-1915 од пегавца.

ЈОСИП М. ЈОСИПОВИЋ, дипломирани правник (1912), резервни потпоручник; рођен јула 1887 у Ужицу; умро септембра 1918 у Солуну.

КОСТА С. АНЂЕЛКОВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; родом из Пожаревца; погинуо 7-VIII-1916 код Горничева.

КРСТА ПОПОВИЋ, студент права; погинуо 26-X-1914 код Смедерева.

ЛУКА Т. ЖИЛОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; рођен 1892 у Ужицу; умро октобра 1918 у Риму.

ЉУБИНКО М. МАКСИМОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 14-X-1892 у Вукошићу (подрински); умро 18-I-1915.

ЉУБИША С. МАРКОВИЋ, студ. права, ђак наредник; рођен 16-IX-1893 у Крушевцу, умро у Крушевцу 6-I-1915.

ЉУБО ЈУГОВИЋ, студент права, добровољац; погинуо у септембру 1917, у Добруци.

ЉУБОМИР П. ЈОВАНОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен у Драгову (левачки); погинуо 15-XI-1914 код Лазаревца.

ЉУБОМИР С. ЈОВАНОВИЋ, студент права, погинуо на Брегалници у јулу 1913.

ЉУБОМИР И. ПАВИЋЕВИЋ, студ. права; родом из Сјенице; погинуо на Солунском фронту.

ЉУБОМИР Ј. САМОКРЕСОВИЋ, студент права; рођен 13-XII-1893 у Прокушљу, умро 6-IV-1915 у Нишу.

МАКСИМ САВЕЉИЋ, студент права; рођен 4-VIII-1887; умро 1918 г. у Врањи.

МАЛИН МУЈОВИЋ, студент права; погинуо 1914 на Мачковом Камену.

МАРИНКО К. СПАСОЈЕВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 27-IV-1894 у Параћину; умро у Скадру 14-I-1916.

МАРКО МИСИРЛИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; рођен 14-X-1886 у Нишу; погинуо 9-VII-1913 на Великом Говедарнику.

МАРКО ПУЛЕТИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; родом из Горњег Липова (Колашин); погинуо 5-IX-1916 на Кајмакчалану.

МИЛАН М. КОВАЧЕВИЋ, студент права; умро јануара 1915 у Београдској болници.

МИЛАН М. МАРКОВИЋ, студент права; родом из Београда; погинуо на Злетовској Реци 17-VI-1913.

МИЛАН ПАВКОВИЋ, студент права, резервни потпоручник; погинуо 24-X-1912 на Алинцима (Бакарно Гувно).

МИЛАН ПЕРОВИЋ, студент права.

МИЛАН Д. ПОРОБИЋ, студент права, ђак поднаредник; рођен 14-VIII-1889 у Београду; тешко рањен код Мионице, умро 13-XII-1914 у Нишу.

МИЛАН Ж. РИСТИЋ, студент права, ђак наредник; погинуо 9-IX-1914 на Мачковом Камену.

МИЛАН ГИГА Н. РИСТИЋ, студент права, ђак поднаредник; рођен 23-II-1893 у Београду; тешко рањен на Суворору 15-XI-1914, умро 5-XII-1914 у Чачку.

МИЛАН М. ЧУПИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 1891; погинуо 1915 у октобру код Солачких сена (врањски окр.)

МИЛИВОЈЕ МЛАДЕНОВИЋ, студент права, резерв. пешад. поручник; рођен 12-III-1891 у Београду; погинуо 8-IX-1914 на Мачковом Камену.

МИЛО ПРЉА, студент права, рођен 1889 у Никшићу; погинуо 12-XII-1916 код Битоља.

МИЛОРАД М. БОГИЋЕВИЋ, студент права, ђак редов; рођен 8-II-1892 у Чачку; умро од тифуса 16-X-1914 у Скопљу.

МИЛОРАД П. ВУЧКОВИЋ, студент права, обвезник - чиновник; умро у Болдогасоњу 29 маја 1917.

МИЛОРАД М. ЖИВКОВИЋ, студент права, резерв. пешад. поручник; рођен 5-IV-1893 у Оснићу (тимочки); погинуо 17-XI-1915 на Васјату.

МИЛОРАД ЈОВИЧИЋ, студент права, резервни потпоручник; рођен 18-XI-1893 у Пожези; умро маја 1916 у Ахилеону на Крфу.

МИЛОРАД МИЈОВИЋ, студент права; рођен 1893 у Јагодини; заробљен од Бугара 2-I-1916 у Лесковцу, те ноћи сигурно и убијен, јер се више никад није јавио.

МИЛОРАД МИЛОЈЕВИЋ, студент права, резервни коњички поручник; рођен у Београду 1887; умро у Пожаревцу 12-I-1915.

МИЛОРАД ПЕТРОВИЋ-РАКИЋ, студент права, резервни потпоручник; погинуо на Кајмакчалану 11-IX-1916 год.

МИЛОШ Ђ. ЈОВАНОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 7-I-1891 у Куршумлији; умро 19-I-1915.

МИЛОШ Ф. ТРИФУНОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 13-VIII-1888 године у Ужицу; погинуо 8-IX-1914 на Мачковом Камену.

МИЛУТИН К. ИЛИЋ, студент права, ђак наредник; рођен у Чачку 4-IX-1890 године; умро 15-IV-1915 у Београду.

МИОДРАГ Ђ. ПАВЛОВИЋ, студент права; резервни артиљ. потпоручник; рођен октобра 1889 у Крагујевцу; умро у Београду 18-XII-1914 год.

МИТАР ВУЛЕВИЋ, студент права, добровољац; рођен 1892 у Трешњеву у Васојевићима; умро, разболевши се на фронту, 1915 у Плевљима.

МИХАЈЛО Т. ЂУЛИЗИБАРИЋ, студ. права, резервни потпоручник; погинуо на Тепавачким Чукама 30-X-1916 год.

МИХАЈЛО-МИКАН МИЛОЈЕВИЋ, студент права, ђак поднаредник; рањен 22-XI-1914 на Шилковици (Маљен), умро 27-XI-1914 у Крушевцу.

МИХАИЛО В. НИКОЛИЋ, студент права; војни аудитор; умро на Виду, на Крфу 29-III-1916 год.

МИХАИЛО РАЈИЧКОВИЋ, студент права, добровољац; рођен у Парцима, окр. Подгорички; погинуо на Мачковом Камену 8-IX-1914 год.

МОМИР К. ТОШИЋ-ЦУНИЋ, студент права, резервни потпоручник; рођен 23-I-1892 у Темској (нишки); умро на Крфу јануара 1916 год.

НИКОЛА ВУКЧЕВИЋ, студент права; умро 1917 год. у Дражевини (Црна Гора).

НИКОЛА М. ЂУРОВИЋ, студент права, родом из Црне Горе; погинуо на Мачковом Камену 8-IX-1914 год.

НИКОЛА М. ПОПОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; рођен 14-V-1890 у Жабарима (крагујевачки); погинуо 8-IX-1914 године на Мачковом Камену.

НИКОЛА К. РИСТИЋ, студент права, резервни пешадиски потпоручник; рођен 15-XII-1890 у Јагодини; погинуо 8-IX-1914 на Еминовим водама на Гучеву.

НИКОЛА Н. РИСТИЋ-ГИГА, студент права, ђак поднаредник; рођен 23-II-1892; умро од рана 5-XII-1914 године.

ОДОЛЕН Ф. БАРТОШ, студент права; рођен 3-IV-1888 у Нишу; умро 18-II-1915 у Нађмеђеру.

ПЕТАР М. ЈОСИПОВИЋ, студент права; резервни пешад. потпоручник; рођен 29-VI-1891 у Ужицу; погинуо октобра 1914 год. на Дреновачкој Ади (на Дрини).

ПЕТАР Т. ПИНТЕРОВИЋ, студент права; резервни потпоручник; рођен 30-I-1893 у Београду; утопљен 5-III-1918 у Отранту, код Галипоља.

ПЕТАР РИБАРАЦ, студент права.

РАДИВОЈЕ А. НИКОЛИЋ, студент права, резервни потпоручник; рођен 26-II-1892 у Неготину; погинуо 9-X-1915 на Белим Водама (код села Каменова, пожаревачки).

РАДОВАН С. ПОПОВИЋ, студ. права, ђак наредник; рођен 3-XII-1889 године; рањен новембра 1914 код Славковице; умро 20-I-1915 у Нишу.

РАДОМИР Т. ЋИРОВИЋ, студ. права, ђак поднаредник; рођен 1891 у Ужицу; погинуо новембра 1914 год. на Суворору.

РАЈКО В. ЖИВАНОВИЋ, студент права, резервни пешад. поручник; родом из Сараораца (смедеревски); погинуо код Купинова 24-VIII-1914 год.

РИСТО МИЛИЋЕВИЋ, студент права, ђак добровољац; рођен 1885 у Мостару; погинуо 8-VIII-1914 код Крупња.

СВЕТИСЛАВ Ђ. ДУЦИЋ, студент права; резервни потпоручник; рођен 16-V-1893 године у Зајечару; погинуо 20-XI-1915 код с. Спаса у Арбанији.

СВЕТОЗАР Ж. ЈОВАНОВИЋ, студент права, резер. пешад. капетан II кл.; рођен 24-XI-1886 год. у Смедеревској Паланци; умро на Крфу 24-II-1916 године.

СВЕТОМИР И. ЂОРЂЕВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; родом из Кораћице, умро од рана у Драчу 1915 године.

СЛОБОДАН М. ХАЦИЋ, студент права; родом из Ваљева; погинуо 1915 године.

СРЕТЕН Ј. СТАНИЋ ЦУКИЋ, студент права; резервни пешадиски потпоручник; рођен 11-VIII-1888 у Прокупљу; погинуо на Жежем Пољу 18-VI-1913 г.

СТЕВАН К. ЈОВАНОВИЋ, студент права, резервни пешад. поднаредник; рођен 12-XII-1892 год. у Београду; погинуо 21-XI-1914 код Врлаја (руднички).

СТЕВАН П. МАРИЋ, студент права; резервни пешад. потпоручник; погинуо 26-X-1915 год. код Лесковца.

СТЕВАН С. РАДАКОВИЋ, студент права, ђак наредник; рођен 1885 год. у Београду; тешко рањен на Липету (Љиг), у новембру 1914, умро при преносу у болницу.

СТЕВАН ШУМКРАЦ, студент права; умро 1914 год.

ТАСА Д. ТОДОРИЋ, студент права; резервни пешад. потпоручник; рођен у Петровцу 8-XI-1887 год.; рањен на Ретким Буквама; умро 18-VIII-1913 год., у Врањи.

ТЕОДОСИЈЕ ТАДИЋ, студент права; умро у Солуну 16-VI-1916 год.

УРОШ ТАНИЋ, студент права; ђак поднаредник; родом из Ниша; умро у Нишу 1916 године.

ЧЕДОМИР Ј. ИВАНОВИЋ, студент права, резервни пешад. потпоручник; родом из Башина (смедеревски); погинуо на Чукама 1917 год.

ЧЕДОМИР МИЛИЋЕВИЋ, студент права.

ЧЕДОМИР НИКОДИЈЕВИЋ, студент права; рођен 1888 год.; погинуо 18-X-1912 год. на Бакарном Гумну.

ТЕХНИЧКИ ФАКУЛТЕТ

АЛЕКСАНДАР-САЊА Ж. ЖИВАНОВИЋ, студ. технике; добровољац; рођен 7-III-1890 у Београду; погинуо 5-X-1912 на Лисици.

АЛЕКСАНДАР К. ЈОВАНОВИЋ, студент технике; четник-добровољац; родом из Аранђеловца, умро у Аранђеловцу 1914 године.

АЛЕКСАНДАР П. ЈОВАНОВИЋ, студент технике; резервни пешад. потпоручник; рођен у Ужицу 1893; умро на острву Виду фебруара 1916 год.

АЛЕКСАНДАР Н. КОСТИЋ, студент технике; обвезник жељезничке инспекције; родом из Пирота; умро на прузи ка Дојрану 10 августа 1916 год.

АНТОНИЈЕ Ђ. МАЛВИЋ, студент технике; резервни потпоручник; рођен 1892 год. у Нишу; погинуо 23-X-1915 год. на Грабовици (крагујевачки).

БОГОЉУБ Б. ЦВЕТОЈЕВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; родом из Ваљева; погинуо 6-VIII-1916 године код Лерина.

БОЖИДАР Т. РАДИВОЈЕВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 1883 у Брзоходу, окр. пожаревачки; погинуо 15-X-1914 год. на Мачковом Камену.

БОРИВОЈЕ Т. МАРИНКОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 26-VIII-1894 год. у Књажевцу; рањен на Шумовитој Коси, пред Битољем; умро од рана 8-IX-1916 у Вертекопу.

БОРИВОЈЕ Ј. СТОЈАНОВИЋ, студент технике; резервни потпоручник; рањен на Космају 1914 године; умро 2-X-1918 године у Риму.

БРАНИСЛАВ К. МЛАДЕНОВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 3-I-1893 год. у Кобишници, окр. Крајински; рањен на Мозгову (код Ражња) 6-X-1918 године; умро од рана 8-X-1918 године у Алексиначкој болници.

БРАНКО А. ЈОВАНОВИЋ, студент технике, резервни потпоручник; рођен 9-IV-1890 године; погинуо 30-VIII-1916 године код Горничева.

БРАНКО СВ. ПОПОВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 18-II-1891 године; умро 23-XI-1916 год. у Сиди Абдалах у Бизерти.

ВИТОМИР ТРАЈКОВИЋ, студент технике; усташ; рођен 6-II-1890 у Кладову; заклан и спаљен од Бугара 13-XII-1915 год. на брду Ђупско Долче код Прилепа.

ВЛАДЕТА ДИЧИЋ, студент технике; родом из Прокупља.

ВЛАДИМИР С. НИКОЛИЋ, студент технике; инжењерски поручник; рођен 29-VI-1889 год. у Нишу; погинуо 4-XI-1915 код Феризовића.

ВЛАДИМИР М. СТЕВАНОВИЋ, студент технике; ђак наредник; рођен 20-VIII-1892 године у Београду; умро од пегавог тифуса 28-III-1915 године у Крушевцу.

ВОЈИСЛАВ КОСТИЋ, студент технике; резервни инж. потпоручник; родом из Ниша; погинуо октобра 1914 год. на Гучеву.

ВОЈИСЛАВ Д. НИКОЛИЋ, студент технике; рођен 21-VII-1891 год. у Београду; умро 12 (25)-XII-1918 године у Мантони (Француска).

ГОЈКО П. БОШКОВИЋ, студент технике; ђак наредник; родом из Чачка, умро у Нишу 8-III-1915 године.

ГРГУР М. ТОДОРОВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 22-III-1892 у Крагујевцу; погинуо код Конатице 17-X-1915 год.

ДАНИЛО ЧУБРОВИЋ, студент технике; рођен 17 јануара 1892 год. у Дапсићу-Беране; умро 5-X-1918 у Кани, у Старом Влаху.

ДОБРОСЛАВ И. ЈЕРЕМИЋ, студент технике; рођен 11-X-1890 год. у Књажевцу; умро 17-X-1917 у Сливену (Бугарска) од трбушног тифуса.

ДИМИТРИЈЕ Л. ПЕТРОВИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; погинуо 15-X-1915 године код села Марковца.

ДРАГОЉУБ ГЕРАТОВИЋ, студент технике, ђак редов; родом из Шапца; умро 21-V-1919 у Шапцу.

ДРАГОЉУБ Л. МИЛАДИНОВИЋ, студент технике; резервни потпоручник; рођен новембра 1893 у Петровцу (пожаревачки); погинуо 17-X-1915 год. на положају „Домуз Поток“ код Крагујевца.

ДРАГОЉУБ Љ. МОЈКОВИЋ, студент технике; рођен 1892; погинуо 1915 године.

ДРАГОМИР БОГОСАВЉЕВИЋ, студент технике; ђак поднаредник; рођен 2-II-1891 у Кладову; погинуо 26-XI-1914 на Космају.

ДРАГОМИР Ч. МАРКОВИЋ, студент технике, ђак редов; рођен 5-X-1893 у Београду; умро 4-X-1914 у Ваљеву.

ДРАГОСЛАВ А. АНЂЕЛКОВИЋ, студент технике; ђак редов; родом из Чачка; утопио се при судару лађа 5-III-1918 код Галипоља (Италија).

ДРАГОШ ГРУЈИЧИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 15-II-1890 године; рањен и заробљен 13-XI-1914 год. на Сувобору, умро 24-XII-1914 у Нађмеђеру.

ДРАГУТИН М. КОРАЋ, студент технике; умро 5-I-1915 године у Матхаузену.

ДУШАН МИЈОВИЋ, студент технике, родом из Зајечара; умро у Параћину 1915 год.

ДУШАН Л. ПОПОВИЋ, студент технике; ђак редов, борац, од 1917 на служби у Врховној Команди; рођен 11-V-1887 у Београду; умро 14-I-1918 год. у Соровићу.

ДУШАН М. ПРОТИЋ, студент технике, резервни пешад. потпоручник; рођен 28-VI-1871 год. у Каменици (ваљевски); умро 18-VII-1916 у Мантони у Француској.

ДУШАН С. ТЕШИЋ, студент технике, резервни потпоручник; рођен 30-XII-1895 год.; рањен 31-X-1916 код Битоља; умро 23-II-1920 у Београду.

ЂОРЂЕ Ј. ВЕНЧАНАЦ, студент технике, резервни пешад. потпоручник; рођен 29-III-1890 год. у Београду; погинуо 23-XI-1915 код Ороши у Арбанији.

ЂОРЂЕ Р. ПЕРИШИЋ, студент технике, ђак наредник; умро 22-III-1915 год. у Параћину.

ЂОРЂЕ К. ПОПОВИЋ, студент технике; рођен 4-II-1893 у Београду; умро 26-I-1915 год. у Нађмеђеру.

ЖАРКО С. ВЕЛИЧКОВИЋ, студент технике; резервни потпоручник; рођен 7-X-1889 у Ст. Аџибеговцу; погинуо 1913 на Једрену.

ЖАРКО ЈЕЛИЋ, студент технике, рођен 1-IX-1894 године у селу Скобаљу (смедеревски); ђак поднаредник; умро на острву Виду.

ЖИВКО М. РАДОВАНОВИЋ, студент технике; добровољац-болничар; рођен 13-I-1895 год. у Неготину; умро од пегавца 18-III-1915 год. у Нишу.

ЖИВОРАД С. ЛАЗАРЕВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 7-III-1889 у Ваљеву; погинуо 4-X-1915 год. код Рогљевске Косе.

ИЛИЈА ДУЦИЋ, студент технике, резервни артиљериски капетан; родом из В. Извора (Зајечар); умро новембра 1918 године у Краљеву.

ИСИДОР КАРАКЛАЈИЋ, студент технике; родом из Косјерића; умро 1915 године.

ЈЕВРЕМ М. ШАПОЊИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 27-VI-1893 у Београду; погинуо на положају Овчија Глава између Островског и Петерског Језера 9-VIII-1916 год.

ЈОВАН С. ДРАЖИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 5-VIII-1891 год. у Шапцу; умро 8-I-1915 у Коцељеви.

ЈОВАН П. НИКОЛИЋ, студент технике, резервни потпоручник; рођен 1891 год. у Зајечару; погинуо 9-XI-1915 код Приштине.

ЈОВАН ПЕТРОВИЋ, студент технике, потпоручник-пилот; рођен 1892 год. у Смедереву; погинуо фебруара 1919 год. у Новом Саду.

ЈОВАН ФОРМАНЕК, студент технике, ђак наредник; рођен 3-V-1893 год. у Крагујевцу; нестало 15-XI-1914 год. на Степојевцу.

КОНСТАНТИН С. ШАПОЊИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 26-X-1890 год. у Крагујевцу; погинуо 1-XI-1915 год. код с. Блаце, на излазу из Јанкове Клисуре.

КОНСТАНТИН ШЕЋОВИЋ, студент технике; резервни артиљериски потпоручник; рођен 1884 у селу Бања код Аранђеловца.

ЉУБИША М. ШВАБИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 1-X-1889 год. у Крагујевцу; умро 30-III-1915 год. у Нишу.

МАРИНКО А. БИРЧАНИН, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен у Суводању (ваљевски); погинуо 14-VIII-1916 год. на Чаганској планини на Солунском фронту.

МИЛАН Т. ВОЈИНОВИЋ, студент технике, резервни коњички капетан; родом из Београда; погинуо септембра 1915.

МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ-НУШИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 12-VI-1894 год.; умро у Мориатици на Крфу 16-VII-1916 год.

МИЛАН ЂУРОВИЋ, студент технике, резервни потпоручник; рођен 8-VIII-1892 год. у Дубоко — Ужице; умро 8-V-1918 у Ужицу.

МИЛАН С. КУЗМАНОВИЋ, студент технике; родом из Милошевца (смедеревски); погинуо у селу Купинову 1914 године.

МИЛАН В. МИТРОВИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен 4-III-1893 год. у Ужицу. Умро на острву Виду 19-II-1916 год.

МИЛАН Ј. ПОПОВИЋ, студент технике, резервни пешад. потпоручник; рођен 12-V-1889 год. у Нишу; погинуо 15-XI-1915 год. изнад села Макреша код Гиљана.

МИЛАН Д. СТЕФАНОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 7-VI-1891 у Свилајнцу; погинуо на Вранову Брду код Смедерева 29-IX-1915.

МИЛОЈЕ С. МИХАЈЛОВИЋ, студент технике, ђак наредник; родом из Врања; погинуо новембра 1914 год.

МИЛОЈЕ РАДИЧЕВИЋ, студент технике, резервни пешадиски капетан I класе, родом из Чачка; погинуо новембра 1914 год. у Раковичкој шуми (при заузећу Београда).

МИЛОРАД М. ЈОКАНОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 1891 год. у Ужицу; умро у Пецкој 1915 год. од тифуса.

МИЛОРАД НИКОЛИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 10-III-1895 у Крагујевцу; погинуо 3-X-1916 год. код Црне Реке.

МИЛОРАД СТАМАТОВИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен 18-XII-1891 год. у Пећи; умро 4-X-1918 у Солуну.

МИЛОСАВ Д. СМИЉАНИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 28-VII-1890 год. у Ђуприји; погинуо 1-XII-1914 год. на Торлаку.

МИЛОШ П. КОСТИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 26-XI-1891 год. у Призрену; рањен 1912 на Куманову као четник-добровољац; погинуо 15-XI-1914 на Бабиној Глави на Сувору.

МИЛОШ С. МИНИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 1892 год. у Пријепољу; погинуо 1915 год. код Чачка.

МИОДРАГ Ђ. ЈОВАНОВИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен у Крушевцу 25-III-1891 године; умро после ропства у Бугарској 24-IX-1919 у Београду.

МИОДРАГ Ј. КРСТИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 1885 год. у Београду; рањен 1914 год. на Руднику; 5-III-1918 утопљен у Тарентском Заливу.

МИОДРАГ С. МИХАИЛОВИЋ, студент технике; погинуо 2-XII-1916 год. на Кајмакчалану.

МИРКО Р. КРАЈИНОВИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен 3-I-1888 год. у Београду; погинуо 26-IX-1915 год. на Забели код Пожаревца.

МИРОСЛАВ Ј. МИТИЋ, студент технике, ђак поднаредник; родом из Крагујевца; погинуо 21-XI-1914 год. на Дренку код Лазаревца.

МИРЧЕТА Ј. ПЕШИЋ, студент технике; рођен 1-X-1892 на Фрутку код Даниловог Града; погинуо 9-IX-1914 године на Мачковом Камену.

МИХАЈЛО ЂУРОВИЋ, студент технике, резервни потпоручник; погинуо 6-VIII-1914 год. код Завлаке.

МИХАЈЛО Н. ПЕТРОВИЋ-ЧЕКЕРЕВАЦ, студент технике; ђак наредник; рођен 20-VIII-1891 год. у Нишу; погинуо 13-XI-1914 год. на Добром Пољу (Сувобор).

МИХАИЛО ПЕТРОВИЋ-ПАЛЕСТИНА, студент технике, ђак поднаредник; родом из Београда; тешко рањен 7-XI-1914 год. код Шопића (Колубара), подлегао рани 25-XII-1914 год. у Нишу.

НИКОЛА СТ. ДАЈМАК, студент технике, ђак наредник; рођен 6-XII-1895 године у Београду; погинуо 1915 године на Девојачком Гробу (при одбрани Београда).

НИКОЛА ПРЕДРАГОВИЋ, студент технике, ђак наредник; умро 29-XII-1915 године у Бушатима код Скадра.

НИКОЛА СТЕФАНОВИЋ, студент технике; умро у Нежидеру 21-I-1917 године.

ОБРАД Ђ. ПАВЛОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 1889 год. у селу Младеновцу (београдски); погинуо октобра 1915 г. у Оризеју (Велес).

ПАНТЕЛИЈА О. ГЛЕДИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 16-X-1893 год. у Ваљеву; 12-XI-1914 године рањен на Рајцу; умро од рана 18-XI-1914 год. у Горњем Милановцу.

ПЕТАР В. БАДЕР, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен 1-XI-1891 године у Београду; погинуо 13-XI-1916 године код Битоља, на коти 1050.

ПРЕДИСЛАВ ЂОКИЋ, студент технике, резервни инжењерски потпоручник; рођен 1885 у Мрчајевцима (руднички); умро у Паризу јануара 1916.

РАДИСАВ М. ЈОВАНОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рођен 30-IV-1889 год.; погинуо код Лазаревца 14-XI-1914 године.

РАДМИЛО-РАША ДИМИТРИЈЕВИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 11-IX-1891 год. у Крагујевцу; утопљен у Јонском Мору 18-III-1918 год.

РАДОВАН Л. НИКОЛИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; родом из Лесковца; умро од рана новембра 1916 год.

СВЕТОЗАР К. ТОДОРОВИЋ, студент технике, резервни пешад. капетан I. кл.; родом из Београда; при повлачењу тешко рањен, остао у болници у Пећи, где је умро или је убијен.

СВЕТОЛИК Ј. ИВАНОВИЋ, студент технике, четник наредник; рођен у Башину (Смедеревски); рањен 1915 год. на Сави у Срему; умро 28-VI-1917 год. на Корзици.

СТОЈША СИМИЋ, студент технике; умро октобра 1919 године.

СТЕВАН СУБОТИЋ, студент технике, резервни пешадиски потпоручник; рођен 1891 год. у Зајечару; погинуо 13-VIII-1916 год. код Битоља.

ТАНАСИЈЕ Т. ПРОДАНОВИЋ, студент технике, родом из Ђевђелије; обвезник чиновничког реда; умро 1917 год. у Бизерти.

ТИХОМИР Ј. АЈДАЧИЋ, студент технике; резервни пешадиски потпоручник; рођен 8-X-1892 у Ивањици; рањен код Књажевца; умро на острву Виду 1916 год.

ТРИФУН И. ЈОВАНОВИЋ, студент технике, ђак наредник; рањен на Космају 1914 год.; умро у Алексиначкој болници 14-II-1915 год.

ЧЕДОМИР ЖИВИЋ, студент технике, ђак поднаредник; рођен 16-II-1895 год. у Београду; погинуо 21-IX-1915 год. на Дреновачкој Ади — код Шапца.

УНИВЕРСИТЕТИ ВАН КРАЉЕВИНЕ.

АЛЕКСАНДАР О. АРСИЋ, студент технике; родом из Шапиња; погинуо у јесен 1915 год. код Пожаревца.

БОРИСАВ Ж. СЕДЛАРАЦ, студент права у Берлину, ђак поднаредник; рођен у Београду 20-XI-1893 год.; погинуо 20-XI-1914 год. на Руднику.

БРАНИСЛАВ ЦВЕТАНОВИЋ, студент технике у Берлину, ђак наредник; рођен 26-XII-1892; умро од пегавог тифуса 20-XII-1914 год.

БРАНКО АТАНАЦКОВИЋ, студент Више Трг. Академије у Лозани, резервни арт. потпоручник; рођен 2-IX-1891 у Ваљеву; погинуо 15-XI-1914 г. на Гају (Љиг), сахрањен код Белановачке Цркве.

ВЛАСТИМИР БАНКОВИЋ, студент медицине; лекарски помоћник; рођен у Кусатку 7-III-1891 год.; умро у Софији 31-V-1916 год.

ВЛАСТИМИР К. НИКОЛИЋ, студент фармације у Бечу, добровољац; рођен 30-XII-1891 год.; рањен 8-VIII-1914 год. на ади Стефанији код Панчева, умро 10-VIII-1914 у Паланци.

ДОБРИВОЈЕ М. МИЛОВАНОВИЋ, студент технике у Паризу, ђак редов; рођен 12-IV-1896 год. у Књажевцу; умро 18-XII-1918 год. у Марсељу.

ДРАГОЈЛО М. ВУЧИЋЕВИЋ, студент хидротехнике у Минхену, ђак наредник; рођен 1889, у Оклетцу (ужички); рањен 1915 год. на караули Јарац; умро у Битољу 19-XI-1921 године.

ДРАГОЉУБ АТАНАЦКОВИЋ, студент медицине у Бордо-у; ђак редов; умро у Француској 15-VI-1918 године.

ДРАГОЉУБ Ж. ЋИНИЋ, студент права у Монпељеу, ђак регрут; рођен 9-XII-1896 год.; умро 8-XI-1918 год. од грипа у Тулону.

МИЛИЋ С. ПЕТКОВИЋ, студент технике у Дрезди, ђак наредник; рођен 5-VI-1891 у Ћићевцу; умро од тифуса 19-X-1915 год. у Нишу.

МИЛОРАД П. ПЕТРОВИЋ, студент права у Лајпцигу, резервни пешад. поручник; погинуо на Петки код Пожаревца 25-IX-1915 год.

МИЛОШ Д. РАШИЋ, студент технике у Берлину, ђак поднаредник; рођен 28-III-1894 год. у Крушевцу; умро 3-II-1915 год. у Крушевцу.

МИЛОШ Д. СТЕФАНОВИЋ, студент технике у Минхену, ђак наредник; рођен 13-III-1890 год. у Пироту, погинуо 14-X-1915 год. на Ђурђевој Главици, код Свилајнца.

МИОДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ, студент права.

МИОДРАГ Л. МОМИРОВИЋ, студент права у Ексу у Прованси; регрут ђак; рођен 1896 год.; умро од грипа 1-IX-1918 год.

МИОДРАГ Т. ТОДОРОВИЋ, студент права у Лиону; ђак регрут; рођен 1896 год.; умро у Мантони 1918 год.

МИХАИЛО М. ВЕЉКОВИЋ, студент медицине у Алжиру, ђак редов; рођен 5-V-1896, год. у Мрчајевцима (руднички); умро у Алжиру 9-V-1919 год.

МИХАИЛО М. УРОШЕВИЋ, студ. математике у Москви, ђак наредник; рођен у Брестовцу (крагујевачки), 11-X-1884 год.; рањен 15-XI-1914 год. у Бранетићима (Суворор); заробљен, умро 4-II-1915 год. у Нађмеђеру.

НИКОЛА Ђ. СИМИЋ, студент технике у Гану, ђак поднаредник; рођен 26-II-1891 год. у Београду; рањен 12-XI-1915 год. на Суворору; умро од ране 22-XI-1915 год. у болници у Чачку.

ПЕТАР И. ЈАНОШЕВИЋ, студент философије у Берлину, резервни пешадиски потпоручник добровољац; погинуо 1916 год. у Добруци.

ПЕТАР ПЕТКОВИЋ, студент камералних наука, добровољац; погинуо августа 1914 год. на Засавици.

ПРЕДРАГ М. ИБРОВАЦ, студент технике у Митвајди (Немачка), ђак редов; рањен и заробљен 16-XI-1914 год. на Руднику; умро у Нађмеђеру 8-I-1915 год.

РАДОЈИЦА М. СТАНКОВИЋ, студент медицине у Паризу, редов ђак; родом из Буковика, крагујевачки; умро у Анси, у Француској 1-VII-1918 год.

РАДОМИР МИЛОВАНОВИЋ, студент философије у Берну, добровољац; рођен 1894 год. у селу Ковачевцу (моравски); погинуо 14-VIII-1914 год. код Вишеграда.

РАДОМИР МОЈСИЛОВИЋ, студент агрономије Тарант — Немачка; резервни потпоручник; погинуо 1-XII-1917 год. на Зборском, испод Кожуха.

СТАНОЈЛО Ж. МИЛОСАВЉЕВИЋ, студент права, рођен у Пожаревцу; умро 1-II-1916 год. на Крфу.

СТЕВАН Г. СУБОТИЋ, студент рударства у Монсу, у Белгији, резервни пешад. потпоручник; погинуо 12-III-1916 год. код Острва; после смрти одликован Карађорђевоом Звездом.

ТОШКО ВЛАХОВИЋ, студент философије у Јени, добровољац, четник и војвода у Топличкој Побуни; погинуо 1917 год. у Топлици.

УГЉЕША НИЧИЋ, студент медицине; рођен 1893 год. у Зајечару; умро у децембру 1914 год.

ЧЕДОМИР СТ. НИКОЛИЋ, студент медицине у Грацу, резервни санитарски наредник; умро у Београду од болести добивене још на Солунском фронту, 30-IV-1922 године.

ДРАГОЉУБ М. НОВОВИЋ, студент медицине у Оксфорду; писар Пуковске Команде; умро 14-X-1918 у Лондону.

ДРАГОЉУБ С. ПАВЛОВИЋ, студент технике у Берлину, ђак поднаредник; рођен 11-XI-1893 године; погинуо на Суворору 11-XI-1914 године.

ДРАГОМИР С. ПАВЛОВИЋ, студент технике ђак наредник; родом из Липовца (Аранђеловац); погинуо у околини Лесковца 1915 год.

ДРАГОМИР МИТРИЋ, студент философије у Берну, артиљерац; родом из Ваљевског округа, села Врела; погинуо 17-VI-1913 год. код села Сирчелера (Брегалница).

ДРАГОШ СР. ПОПОВИЋ, студент агрономије у Лајпцигу; резервни потпоручник; погинуо 9-IX-1914 на Мачковом Камену.

ЂОРЂЕ ВУЛЕТИЋ, студент медицине.

ЂУРО ШАРАЦ, студент богословије, четник наредник; родом из Босне; умро од последица рана у Женеви 1917 год.

ЖИВКО Д. РАДУЛОВИЋ, студент медицине у Грацу, поднаредник болничар; рођен 16-V-1894 год.; погинуо у Чачку 16-VIII-1915 год.

ЖИВОЈИН П. БОШЊАКОВИЋ, студент философије; родом из Београда; као обвезник отишао 1917 год. у Русију; умро у Давосу 1921 год.

ИЛИЈА М. ТУЦАКОВИЋ, студент технике у Паризу; рођен 26-VI-1898 год. у Београду; умро 20-II-1919 год. у Паризу.

КОСТА Н. ТАБАКОВИЋ, студент философије у Риму; добровољац; рођен у Ресну; рањен и у болници умро октобра 1917 год.

ЉУБОМИР М. СПУЖИЋ, студент права у Брислу, резерв. поручник; рањен и од ране умро 23-XI-1914 год. у болници у Чачку.

МАТО Ш. МАКРИДИЋ, студент права, ђак наредник; умро у Никшићу 10-XI-1920 год. од болести задобијене у рату.

МИЛАН В. ПАВЛОВИЋ, студент Духовне Академије у Москви; ђак каплар; умро од тифуса 30-III-1915 год. у Ваљеву.

МАТУРАНТИ ИЗ 1914. ГОДИНЕ

БОГОЉУБ С. БОГДАНОВИЋ, свршени матурант, ђак поднаредник; рођен у Сивчини (чачански); погинуо код Прокупља новембра 1915 год.

БОРИВОЈЕ В. ТАБАКОВИЋ, свршени матурант, ђак наредник; умро у Гусињу (Црна Гора) 25-XII-1915 године.

БРАНИСЛАВ МУЦИЋ, свршени матурант, ђак поднаредник; рођен 1895 год.; погинуо код Пожаревца октобра 1915 год.

ДРАГИША ГЛ. МИЛЕНКОВИЋ, свршени матурант; рођен 11-XI-1898 год. у Лесковцу; ђак поднаредник; умро јануара 1916 год. у Драчу.

ДУШАН Ђ. ПЕТРОВИЋ, свршени матурант; рођен 1895 год. у Алексинцу; умро 1916 год. у Бизерти.

ЂОРЂИЈА ВУКОВИЋ, свршени матурант; рођен у Пажићима 23-IV-1893 год.; редов; погинуо на Мачковом Камену 10-IX-1914 год.

ЈОВАН ВОЈИНОВИЋ, свршени матурант, ђак наредник; рођен у Совљаку (Мачва) 7-VIII-1893 године; рањен на Валандову и од ране умро 27-VII-1915 год. у Велесу.

ЛАЗАР Л. ЛАЗАРЕВИЋ, свршени матурант, ђак поднаредник; рођен у Шетоњи (Пожаревачки) 15-III-1895 год.; погинуо између Дубравице и Пожаревца септембра 1915 год.

ЉУБОМИР РУЖИЧИЋ, свршени матурант, ђак поднаредник; рођен 1895 год. у Рушњу; погинуо 8-X-1915 код Тумбе.

МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ-ЂАТА, свршени матурант, ђак наредник; рођен у Тешици — Алексинац 1894 год.; погинуо 1916 године.

МИЛОРАД МАСАЛОВИЋ, свршени матурант, ђак поднаредник-добровољац; рођен 21-V-1896 год. у Прокупљу; погинуо 14-XI-1914 год. код Славковице — Ба.

МИХАЈЛО ЈЕРЕМИЋ, свршени матурант, ђак наредник; рођен 1894 г. у Добрињу; умро септембра 1917 год. у Солуну.

РАДОЈИЦА Ј. ЂУРИЋ, свршени матурант, ђак редов; умро 1-I-1915 год. у Скопљу као редов ђачке чете.

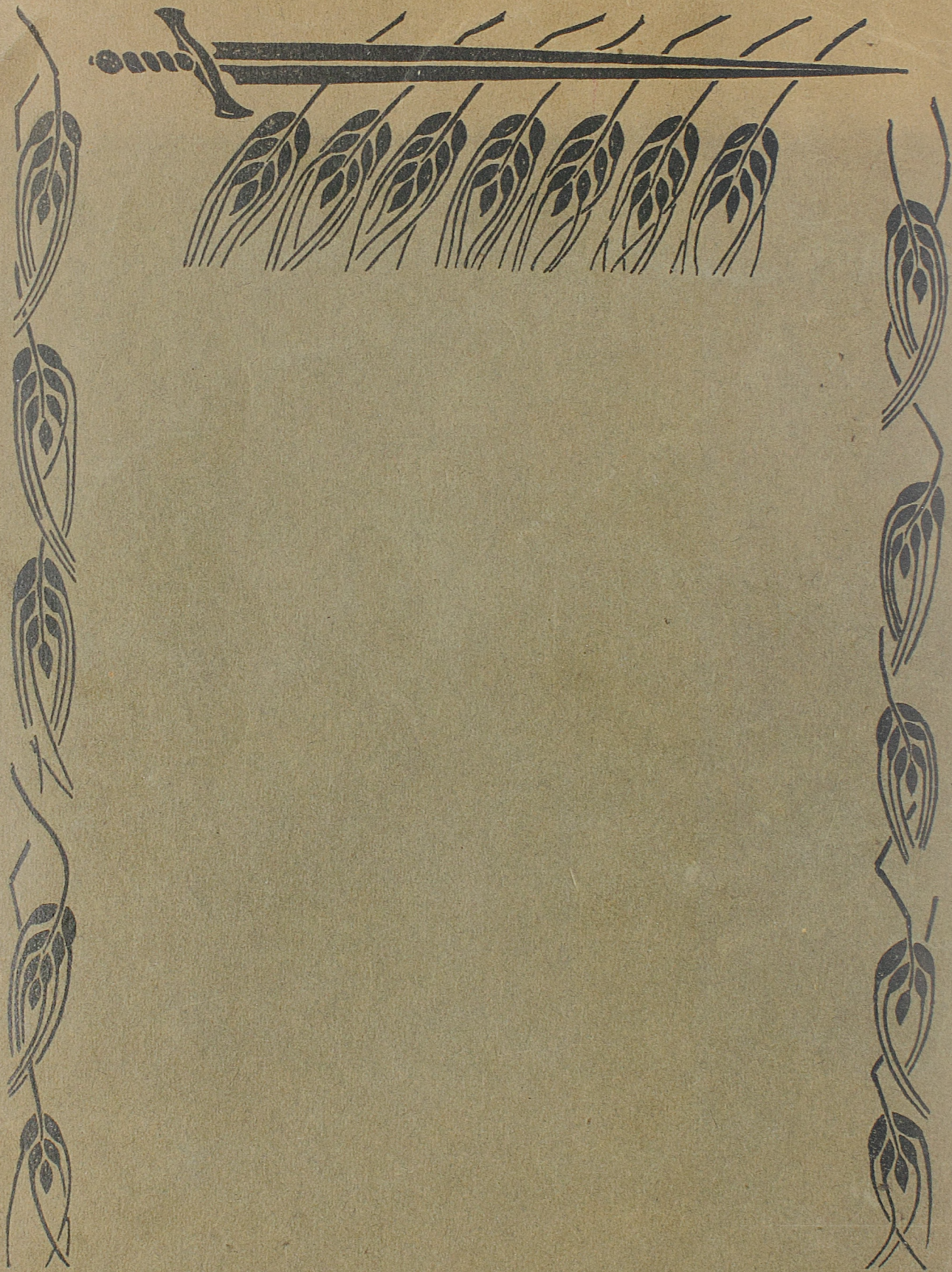
НАПОМЕНА. — Пошто су спомен-плоче већ биле израђене, добивени су податци још за ове студенте:

РИЗВАН СЕФО, студент права, комита добровољац; рођен 5-X-1893 у Стоцу (Херцеговина); пребегао у Србију 1912; погинуо 16-VIII-1914 год. на Завлаци (ваљевски).

БОЖИДАР ПОПОВИЋ, студент права, резервни коњички потпоручник; рањен у повлачењу, умро на Корзици.

МИЛОШ Ј. КОМАДИНИЋ, студент политехнике у Цириху, рођен 20-XII-1891 у Београду; ђак-наредник; рањен и заробљен на Боблијама; умро у заробљеничком логору у Нађмеђеру.

Државна штампарија у Београду